

Baanbreker

Deze rubriek geeft inzicht in persoonlijke overwegingen bij het maken van een opvallende carrièrekeuze. Dit keer Peter Smits. Hij kantelde toen hij de man met de moker tegenkwam ... het roer ging drastisch om.

'HET MOOIE VAN TWINTIG GEZICHTEN IN EEN FOTO TE VANGEN, DAAR WORD IK BLIJ VAN'

Als kleinzoon van een marktkoopman op de Albert Cuyp in Amsterdam was de mentaliteit van een straatvechter hem niet vreemd. Die bracht hem in de wereld van gerechtsdeurwaarders. Tot de man met de moker langskwam en hij zijn hart liet spreken. Peter Smits richtte Museumfoto op en vereeuwigd nu het schone in mensen op een foto.

Wie was de straatvechter in jou?

'Die was ik ruim twintig jaar lang als een keiharde werker en directeur van een middelgroot gerechtsdeurwaarderskantoor. Een beroep dat gekenmerkt wordt door regels en gezag. Er werkten 65 mensen en we waren gehuisvest in een kantoorpand van duizend vierkante meter. Ik ben een *self-made man*, opgeklommen zonder papieren. Ik werd gevraagd voor de job en heb daarna constant willen bewijzen dat ik het kan. Ik knokte mijn weg naar boven, stond nooit stil en altijd 'aan'. Ik wilde beter worden dan mijn vader. Ik was trots op het feit dat ik de eerste niet-gerechtsdeurwaarder was in Nederland die mocht toetreden tot een maatschap van gerechtsdeurwaarders. Ik typeer die tijd nu als koel en strak, terwijl ik een warm

hart heb en kunstzinnig van aard ben. Dat matchte niet, realiseer ik me nu.'

Hoe won het warme hart het van de straatvechter?

'Ik had nooit gedacht dat ik gevoelig zou zijn voor een burn-out. De fysieke signalen negeerde ik in eerste instantie door nog harder te werken. Toen ik doodmoe was ging ik een dag in de week minder werken, maar dat was te laat. In 2012 kwam de man met de moker langs en werd ik gedwongen om het roer om te gooien. De burn-out was echt het gevolg van te hard werken in combinatie met een continue negatieve setting. Want de wereld van gerechtsdeurwaarders is hard en onbarmhartig. Ik realiseerde me dat ik iets moest gaan doen wat ik zelf écht leuk vind. Je noemt deze rubriek "Baanbreker", ik noem mij-

zelf een "Kantelaar". Voor het eerst was ik bezig met wat ik dan van het leven zou verlangen.'

Hoe verliep de ontdekkings-tocht naar een nieuw bestaan?

'Deels gedreven door pure noodzaak. Niet werken betekende geen geld binnenbrengen. Als het om geld gaat ontstaat er ineens een gespannen verhouding, zo ook met de compagnons met wie ik eerder succesvol was. Ik moest mijn aandeel in het bedrijf verkopen. Dat bracht toch een voordeel, want de wereld lag open en ik was vrij om te zoeken wat ik wilde. Mijn toenmalige relatie was kunstzinnig. Ik had iets met fotograferen en kunst, zij met stoffen en kostuums. Bingo, tijdens een goed gesprek was het concept voor Museumfoto binnen vijf minuten geboren.

We zijn begonnen aan de Rozengracht in combinatie met een koffietentje en cadeauartikelen. Dat bleek een slechte locatie. Sinds 4,5 jaar zit ik nu achter de Nieuwe Kerk op twintig meter van de Dam. Een minuscuul pandje van een paar vierkante meter, perfect voor mijn studiootje.'

Wat is Museumfoto?

'Ik portretteer mensen in de stijl van bekende schilderijen van Johannes Vermeer, Frans Hals en Rembrandt van Rijn. Als het druk is werk ik me uit de naad, als er geen klanten zijn lees ik een boek of luister ik naar muziek. Bezigheden waar ik in het verleden nooit tijd

voor nam. Ik had dertig jaar geen boek gelezen! Ook fotografeer ik de stad. Die foto's print ik als "De Amsterdamse Stadsfotograaf" op grote canvassen en verkoop ik veelal aan mensen in het buitenland.

Museumfoto run ik nu alleen en ik ben zielsgelukkig. Mijn roots liggen op de Albert Cuyp, daar is contact met mensen de motor van het bestaan. Fotografie is veertig procent van het werk, zestig procent is het contact met de mensen en het vertellen van een verhaal. Door de lens van mijn camera zie ik wel twintig gezichten. Het is mijn plezier en voldoening om die te vangen in een portret.'

Het thema van deze editie is Het Schone, hoe zie jij dat in de mens en organisaties?

'Authenticiteit. Ik ben authentiek geworden door naar mijzelf terug te keren en eerlijk te zijn. Dat ging niet vanzelf, zelfs niet na de burn-out. Die was de eerste grote klap met vooral een fysieke oorsprong. De nieuwe start als fotograaf was een begin naar eerlijk zijn. De diepere oorzaak van mijn burn-out kwam pas 2,5 jaar geleden naar voren. Ik ontdekte dat ik een laag zelfbeeld compenseerde door hard te werken. Toen ik daarbij durfde te komen, lukte het me om echt voor een vrij bestaan te kiezen. Ik vertel dit, omdat ik hoop dat anderen er iets aan hebben.

PETER SMITS

Geboren en getogen in Amsterdam. Peter is een Amsterdammer in hart en nieren. Na de middelbare school is hij in een vakantiebaantje blijven hangen op de Optiebeurs in de oude Koopmansbeurs. Een wereld waar ze elkaar overdag "vermoorden" voor geld en 's avonds in de kroeg doorzakken alsof het de beste vrienden zijn. Dat lag hem niet. Ook de betrekking bij een Hilversummer platenmaatschappij: het Gooische Matras; voelde niet goed. Vervolgens in dienst getreden van een gerechtsdeurwaarderkantoor dat later (mede) zijn bedrijf werd. Uiteindelijk van drie hoog achter in de Pijp naar een prachtig huis, een dure auto, veel vakanties en een boot. Maar ook dat was Peter niet. Nu in een fotostudio van 12 m2 in de binnenstad van zijn geliefde stad, waar hij helemaal bij zichzelf – en zijn drie lieve kids – is gekomen en nu pas het pad volgt dat hij wil lopen.

In Het Schone zit creativiteit. Nu in het bedrijfsleven de weg van digitalisering onomkeerbaar is, denk ik dat mensen zich van nature meer kunstzinnig gaan (willen) uiten. Zij zullen op zoek gaan naar methoden om inspiratie te geven en te ontvangen. Er ligt ook een combinatie met Het Goede willen doen. Dat gaat niet vanzelf en organisaties moeten dit (willen) faciliteren.'

Wat kost het om het roer om te gooien?

'In mijn geval betekende het terug naar een basisinkomen per jaar. Het grote huis en de dure auto eruit. Naast Museumfoto ben ik huismeester geworden van het pand waarin ik woon. Met dat baantje dek ik de kosten van Museumfoto. Ik heb het werk zo geregeld dat ik het goed kan combineren met de studio. Ik geniet van de vrijheid die ik daardoor heb, dat is belangrijk voor me. Bijvoorbeeld om mijn dochter zelf naar school te kunnen brengen. Museumfoto draait zonder budget voor marketing. Toch sta ik al tijden in de jaarlijkse agenda van de Postcodeloterij. Mijn geluk was

dat twee medewerkers daarvan hier langs kwamen en gierend van de lach op de foto gezet zijn. De gunfactor om iets terug te doen was groot. Een mooier voorbeeld van geluk in mijn werk kan ik niet geven.'

Wat hoop je nog?

'Naast de fotostudio een piepklein tiny huisje met een grote moestuin. Ik hoop dat later, mensen mij zich herinneren en zeggen "Weet je nog die man achter de Nieuwe Kerk waar je als melkmeisje op de foto kon?", dat zou mooi zijn.'

Joke Twigt is redacteur, die haar sporen verdiend heeft als interim-manager. Zij schrijft onder andere voor *ZiPconomy* met specialisatie interim-management.

